
Nagy Márta Júlia

ALGEBRA-SZAKRAMENTUM

Egérszín bozontú vándor árnyéka esik ránk,
Olyan súllyal, mint a libasorból kihulló
Léc; foghíjas vicsorgás a kerítésünk,
A holdunk meg penészes, túlérett sajt.
Reszketünk és sírunk egy dombvidék szívében,
Árva vadcseresznyelevelé rója köreit.
Szemünk követi a szellők pimasz spirálját,
S az áttetsző csatornákon át két hályogos szempár
Összeakad. De a dérbevonatban minden valaha kegyes
Tekintet, akár a gránit vagy kongás üres templomokban.
Kissé nehéz az alázat, ha egy isten ott van,
Csak éppen nem három, hanem tört szám alakban.

ÁRNYÉKKAPU

Felforr a nyár. Idén az én köröm jön.
Nekem bugyog lilán és dúsan akácfürt
És orgonaözön; nekem lesz mindegy, ha
Résnyire nyílik a tömény, túlérett fény.
Gongütésként csattan, ha majd hallani vélem:
Azt a lábfejet ezer közül is megismerném!
Ferdén siklik el a vállam felett a héjatekintet,
Meg a kapualj torkából bűzölgő lehelet:
Éjféli düh, szégyen és emlék duzzasztja fel.